

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 P 200246 24 Gž
Zenica, 25.09.2024. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Nedeljka Mađar-Ramljak, kao predsjednica vijeća, Srećko Kokor i Ljilja Subašić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B. A. iz Z., ul. ..., zastupan po punomoćnicima Čolaković Emiru i Dragoljić Nini, advokatima iz Zenice, protiv tuženih: 1. JP Autoceste Federacije BiH d.o.o. Mostar, ul. Adema Buća br. 20, Mostar, zastupan po punomoćniku K. A., zaposleniku tuženog, i 2. Euro-asfalt d.o.o. Sarajevo, ul. Rajlovac bb, Sarajevo, zastupan po Advokatskom društvu „ADEMOVIĆ, NOŽICA I PARTNERI“ d.o.o. Sarajevo, ul. Maršala Tita br. 50/IV, Sarajevo, uz učešće „STRABAG AG“, Ortenburgerstrasse 27, 9800 Spittaland der Drau, Republika Austrija, kao umješača na strani drugotuženog, zastupanog po punomoćniku Bajramović Amaru, advokatu iz Sarajeva, radi naknade štete, v.s. 150.000,00 KM, odlučujući o žalbama tuženih i umješača na strani drugotuženog izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 P 200246 21 P od 07.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.09.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalbe se odbijaju kao neosnovane i presuda prvostepenog suda potvrđuje.

Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova sastava odgovora na žalbe u iznosu od 1.538,55 KM.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda, stavom prvim izreke, obavezani su tuženi da tužitelju na ime naknade štete solidarno isplate iznos od 119.560,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.07.2021. godine pa do isplate, te da mu naknade troškove postupka u iznosu od 9.016,37 KM, u roku od 30 dana.

Stavom drugim izreke, odbijen je kao neosnovan preostali dio zahtjeva tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 7.790,63 KM.

Stavom trećim izreke, odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženog JP Autoceste Federacije BiH d.o.o. Mostar za naknadu troškova postupka u iznosu od 2.132,77 KM.

Stavom četvrtim izreke, odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženog Euro-Asfalt d.o.o. Sarajevo za naknadu troškova postupka u iznosu od 18.319,49 KM.

Stavom petim izreke, odbijen je kao neosnovan zahtjev umješača Strabak AG za naknadu troškova postupka u iznosu od 8.383,45 KM.

Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili tuženi i umješač na strani drugotuženog.

Tuženi JP „Autoceste Federacije BiH“ d.o.o. Mostar pobija prvostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži,

pobijanu presudu preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev u odnosu na prvotuženog ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Tuženi Euro-Asfalt d.o.o. Sarajevo pobija prvostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženog ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Umješač (STRABAG AG) na strani drugotuženog pobija prvostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostepeni sud pobijanu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbe, tužitelj je osporio navode žalbi predlažući da se žalbe odbiju, uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbe.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbama, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava i povredu odredaba parničnog postupka, shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalbe nisu osnovane.

Nije osnovan prigovor povrede odredaba parničnog postupka, dat kroz navode žalbi tuženih i umješača kojima se ukazuje da provedeni dokazi nisu cijenjeni u skladu sa odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku. Suprotno ovim navodima, prvostepeni sud je, rješavajući po tužbenom zahtjevu, dao ocjenu svih izvedenih dokaza koji su od odlučnog značaja, svakog zasebno i svih zajedno. S tim u vezi, suprotno navodima žalbi, odlučne činjenice u pobijanoj presudi utvrđene su na potpun i pravilan način saglasno predloženim dokazima koje je sud ocijenio na način u smislu naprijed citirane zakonske odredbe, pa se ne mogu prihvatiti žalbeni navodi da u pobijanoj presudi nije izvršena pravilna primjena navedene zakonske odredbe.

Suprotno žalbi prvotuženog, nije ostvaren ni žalbeni prigovor povrede odredaba parničnog postupka iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku. Naime, obrazloženje pobijane presude, počev od izlaganja zahtjeva stranaka, navoda o činjenicama na kojima su ti zahtjevi zasnovani, zatim dokaza i ocjene dokaza, te propisa na kojima je prvostepeni sud zasnovao presudu, sadrži sve one elemente koje mora da sadrži obrazloženje svake presude, a koji su pobrojani u članu 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku. Pravo na obrazloženu odluku predstavlja neodvojiv dio prava na pravično suđenje. Međutim, to ne znači i obavezu suda da detaljno odgovori na svaki argument koji stranke iznesu u postupku. Koliko će biti široka obaveza suda da u obrazloženju odluke navede razloge kojima se rukovodio pri njenom donošenju, zavisi od okolnosti i prirode svakog pojedinog slučaja (mjerilo dovoljnosti). S druge strane, razlozi navedeni u obrazloženju odluke u pravilu će se smatrati relevantnim ako jasno upućuju na to da sud nije proveo procjenu na proizvoljan način, da nije učinio neku drugu očiglednu pogrešku u prosuđivanju, pogrešno ocijenio postojanje nekog važnog faktora ili propustio razmotriti sve relevantne faktore, odnosno propustio uzeti u obzir sve činjenice i pravne elemente koji su objektivno relevantni za donošenje odluke, da nije odbio provesti

dokaze koji bi doveli do drugačije odluke, itd.. Dakle, razlozi navedeni u obrazloženju odluke moraju obuhvatiti sve važne aspekte konkretnog slučaja koji su mogli uticati na konačnu odluku (mjerilo relevantnosti), a što je sve u konkretnom slučaju prvostepeni sud i ispoštovao.

Također, iz stanja spisa proizilazi da, ni u postupku kod prvostepenog suda koji je prethodio donošenju pobijane presude, a ni u samoj pobijanoj presudi nije bilo i nema nedostataka iz člana 209. stav 2. tačka 2), 3), 8), 9), 12) i 13) Zakona o parničnom postupku, a na koje nedostatke drugostepeni sud, saglasno odredbi iz člana 221. Zakona o parničnom postupku, pazi po službenoj dužnosti.

Dakle, nije ostvaren prigovor povrede odredaba postupka iz člana 209. Zakona o parničnom postupku.

Kao što nije ostvaren žalbeni razlog povrede odredaba parničnog postupka, nisu ostvareni ni, u sve tri žalbe istaknuti žalbeni razlozi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Sve odlučne činjenice, kako one na kojima je tužitelj zasnovao tužbeni zahtjev, tako i one na kojima su tuženi zasnovali odgovore na tužbu, prvostepeni sud je potpuno i pravilno utvrdio i pravilno je primijenio materijalno pravo kada je odlučio kao u izreci pobijane presude.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete nastale na stambenom i pomoćnom objektu (garaža) sagrađenim na parceli označenoj kao k.č. br. 62, kao i na zemljištu, iz zk. ul. br. 455 KO C..

Iz stanja spisa, provedenih dokaza i činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda nesporno proizilaze činjenice da je tužitelj vlasnik i posjednik parcele označene kao k.č. 62, zvana Vrto, Kuća i zgrada površine 63 m² i Dvorište površine 177 m², iz zk.ul. br. 455 KO C., te da su na predmetnoj parceli sagrađeni stambeni objekat, za koji postoji sva potrebna urbanističko-tehnička dokumentacija, i pomoćni objekat (garaža), a nesporno proizilazi i činjenica da predmetna nekretnina nije eksproprisana. Proizilaze i činjenice da je, po osnovu Ugovora o izgradnji autoceste na koridoru Vc, dionica Donja Gračanica-Drivuša br. JPAC 608-B63-14 od 06.05.2016. godine, zaključenog između JP „Autoceste Federacije BiH“ d.o.o. Mostar, kao naručioca, i korporacije Euro-asfalt d.o.o. (vođeci partner) i Strabag A.G., kao izvođača, drugotuženi bio izvođač radova na izgradnji autoceste na koridoru Vc, dionica Donja Gračanica-Drivuša, poddionica Drivuša-Klopče, ukupne dužine 5,78 km, da je te radove izvodio u skladu sa projektnom dokumentacijom, te da je prvotuženi, kao investitor, finansirao navedene radove. Nesporno proizilaze i činjenice da je predmetni stambeni objekat tužitelja sagrađen 1972. godine i da se isti sada nalazi u neposrednoj blizini vijadukta Pehare (objekat se nalazi ispod vijadukta, udaljen 15,85 m od stuba vijadukta) izgrađenog u sklopu izgradnje navedene poddionice autoceste na koridoru Vc. Nadalje, iz stanja spisa, provedenih dokaza i činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizilazi da je usljed preduzetih radova na izgradnji poddionice Drivuša-Klopče došlo do aktiviranja klizišta usljed čega je došlo do oštećenja i stambenog i pomoćnog objekta (garaža) tužitelja. Provedenim vještačenjem po vještaku građevinske struke Kurtagić Arminu utvrđeno je da je na stambenom i pomoćnom objektu (garaža) tužitelja, zajedno sa predmetnim zemljištem, prouzrokovana šteta u ukupnom iznosu od 119.560,00 KM.

Kod ovakvog činjeničnog stanja i činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda, koje i proizilazi iz stanja spisa i provedenih dokaza, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je

odlučio kao u izreci pobijane presude. Za ovakvu svoju odluku, prvostepeni sud je dao jasne, logične i uvjerljive razloge koje, kao odgovarajuće, u potpunosti prihvata i drugostepeni sud.

Članom 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 29/78 do 57/89, „Službeni list RBiH“ br. 2/92, 13/93 i 13/94, te „Službene novine Federacije BiH“ br. 29/03 i 42/11) propisano je da ko drugome prouzrokuje štetu dužan je istu nadoknaditi, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice, dok je stavom 2. istog člana propisano da se za štetu od stvari ili djelatnosti, od kojih potiče povećana opasnost za okolinu, odgovara bez obzira na krivicu.

Članom 155. ZOO-a propisano je da je šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezinog povećanja (izmakla korist), kao i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta).

Članom 156. stav 3. ZOO-a propisano je da ako šteta nastane u obavljanju opštekorisne djelatnosti za koju je dobijena dozvola nadležnog organa, može se zahtijevati samo naknada štete koja prelazi normalne granice.

Članom 173. ZOO-a regulisano je da šteta nastala u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom djelatnošću smatra se da potiče od te stvari, odnosno djelatnosti, izuzev ako se dokaže da one nisu bile uzrok štete, dok je članom 174. istog zakona propisano je da za štetu od opasne stvari odgovara njen imalac, a za štetu od opasne djelatnosti odgovara lice koje se njom bavi.

Članom 185. stav 1. ZOO-a propisano je da je odgovorno lice dužno uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala, dok je stavom 3. istog člana propisano da kad uspostavljanje ranijeg stanja nije moguće, ili kad sud smatra da nije nužno da to učini odgovorno lice, sud će odrediti da ono isplati oštećeniku odgovarajuću svotu novca na ime naknade štete.

Članom 189. stav 1. ZOO-a propisano je da oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi, dok je stavom 2. istog člana propisano je da se visina naknade štete određuje prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, izuzev slučaja kad zakon određuje što drugo.

Članom 190. ZOO-a propisano je da će sud, uzimajući u obzir i okolnosti koje su nastupile poslije prouzrokovanja štete dosuditi naknadu u iznosu koji je potreban da se oštećenikova materijalna situacija dovede u ono stanje u kome bi se nalazila da nije bilo štetne radnje ili propuštanja.

Članom 207. ZOO-a propisano je da naručilac i izvođač radova na nepokretnosti solidarno odgovaraju trećem licu za štetu koja mu nastane u vezi sa izvođenjem radova.

Opasne stvari su one stvari koje predstavljaju povećanu opasnost nastanka štete za okolinu, a opasne djelatnosti su one djelatnosti u kojima se koristi opasna stvar, odnosno određeni procesi rada koji stvaraju povećanu opasnost nastupanja štete za okolinu.

Djelatnost izgradnje autoputa, po svim svojim karakteristikama, nesporno predstavlja djelatnost koja stvara povećanu opasnost nastupanja štete za okolinu.

Dakle, za štetu nastalu u vezi sa izvođenjem radova na izgradnji autoputa odgovaraju solidarno naručilac i izvođač radova i to po principu objektivne odgovornosti.

S obzirom da iz stanja spisa i provedenih dokaza proizilazi da je nakon i usljed preduzetih radova na izgradnji poddionice Drivuša-Kloče došlo do aktiviranja klizišta, te da je nakon svega toga došlo do oštećenja i stambenog i pomoćnog objekta, a i samog zemljišta na kojem su ti objekti sagrađeni, to se samo može zaključiti da je predmetna šteta nastala nakon i usljed

izvođenja radova na izgradnji poddionice Drivuša-Klopče, a što dalje upućuje na zaključak da je predmetna šteta u uzročno-posljedičnoj vezi sa izvođenjem građevinskih radova na izgradnji autoputa na koridoru Vc, te da za predmetnu štetu tuženi odgovaraju solidarno, i to po principu objektivne odgovornosti, a što je sve pravilno zaključio i prvostepeni sud. Shodno navedenom, a kako se odgovornost za štetu izazvanu opasnom djelatnošću zasniva na stvorenom riziku, a ne na krivici, to je, suprotno navodima žalbi, na tuženim bio teret dokazivanja da ne postoji uzročno posljedična veza između radova koji su izvođeni na izgradnji autoputa na koridoru Vc i štete nastale na imovini tužitelja, a što tuženi, ni po ocjeni drugostepenog suda, nisu dokazali. Naprotiv, na osnovu ocjene svih provedenih dokaza samo se može zaključiti suprotno od onog što tuženi i umješac tvrde u svojim žalbama, odnosno samo se može zaključiti da je predmetna šteta u uzročno posljedičnoj vezi upravo sa izvedenim radovima, a što je pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Ne mogu se uvažiti kao osnovani navodi kojim žalitelji smatraju i tvrde da nije utvrđeno postojanje uzročno-posljedične veze između predmetne štete na stambenom i pomoćnom objektu tužitelja i radova na izgradnji autoputa koridora Vc.

Prije svega, svi ovi žalbeni navodi i tvrdnje, kojim tuženi i umješac osporavaju prvostepenu presudu, predstavljaju tuženikovu ocjenu dokaza provedenih po prijedlogu parničnih stranaka, a žalitelji ne mogu svoju ocjenu dokaza suprostaviti ocjeni dokaza koju je, shodno odredbama člana 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku, izvršio prvostepeni sud, jer je prema navedenim zakonskim odredbama samo sud ovlašten da pravilnom ocjenom dokaza utvrđuje činjenice na osnovu kojih će donijeti odluku. S druge strane, na osnovu ocjene svih provedenih dokaza samo se, i po ocjeni drugostepenog suda, može zaključiti da je predmetna šteta nastala kao posljedica radova izvedenih na izgradnji autoputa.

Vještak geološke struke Forčaković Dževad u svom nalazu, urađenom na osnovu cjelokupne dokumentacije uložene u spis i dokumentacije dobivene od strane drugotuženog, te na osnovu podataka do kojih je vještak došao prilikom provođenja uviđaja na licu mjesta, navodi, između ostalog da je stambeni objekat tužitelja izgrađen 1972. godine na terenu na kojem je bila dozvoljena gradnje i za koju su bili ispunjeni svi urbanističko-tehnički uslovi, da se nekretnina tužitelja nalazila na umirenom klizištu, koje na predmetnoj lokaciji postoji od ranije, ali su kasniji građevinski i drugi radovi na izgradnji autoceste aktivirali klizište i uzrokovali štetu na objektu tužitelja, da su samo građevinski radovi na izgradnji autoceste, koji su aktivirali klizište, u uzročno-posljedičnoj vezi sa nastalim oštećenjima na objektu tužitelja, da su, prije gradnje vijadukta Pehare, vršena geološka ispitivanja terena kako bi se utvrdila mogućnost gradnje objekta, ali da je izvođenjem građevinskih i drugih radova (razni iskopi u tlu, izrada raznih bušotina koje su kao ispirni fluid koristile vodu u procesu bušenja, zasijecanja padine, miniranje, vibracije od teških građevinskih strojeva, izgradnja lokalne asfaltne pristupne ceste koja se nalazi iznad stambenog objekta) narušeno primarno stanje tla usljed čega je došlo do aktiviranja klizišta koje je dovelo do negativnog uticaja na objekat tužitelja, da projekat izgradnje vijadukta Pehare sadrži i projekat odvodnje vode sa vijadukta, ali da na predmetnom lokalitetu nisu izgrađeni ni odvodni kanali niti su postavljene betonske kanalice za regulisano prihvatanje i izvođenje oborinskih voda iz zone izvedenih radova, a posljedice toga su jasno vidljivi tragovi nekontrolisanog kretanja (razlijevanja) oborinskih voda iz područja izvedenih radova prema parceli i stambenom objektu tužitelja (dolazi od akumuliranja vode u zonu temelja predmetnog stambenog objekta, degradiranja tla i slabljenja geomehaničkih parametara zastupljenih stijenskih materijala na predmetnom mikrolokalitetu, a time i stijena podtemelnog tla stambenog objekta tužitelja), da je nepostojanje obodnih kanala za prihvatanje i regulisanje oborinskih voda pospješilo nestabilnost i oštećenja na objektu

tužitelja. Prema nalazu i mišljenju vještaka, oštećenja stambenog objekta tužitelja posljedica su izvođenja radova na vijaduktu Pehare.

Navedeni nalaz i mišljenje vještaka geološke struke Forčaković Dževada je, i po ocjeni drugostepenog suda, urađen na jasan i objektivan način i u skladu sa pravilima struke te je prvostepeni sud, suprotno navodima žalbi tuženih i umješaca, pravilno postupio kada je u cijelosti prihvatio ovaj nalaz.

Dakle, predmetna šteta nastala je kao posljedica radova izvedenih na izgradnji autoputa. Shodno tome se i svi žalbeni navodi i tvrdnje o „nepostojanju uzročno-posljedične veze između predmetne štete na stambenom i pomoćnom objektu tužitelja i radova na izgradnji autoputa koridora Vc“ pokazuju neosnovanim.

Suprotno žalbenim navodima tuženih, pravilno je prvostepeni sud cijenio Nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Kurtagić Armina u dijelu procjene visine štete na objektu, kada je tužitelju dosudio naknadu u visini građevinske vrijednosti objekta i to etaže i suterena, zemljišta i garaže sa obrazloženjem koje je dao prvostepeni sud, odnosno da ova vrijednost predstavlja vrijednost koju bi objekat istog tipa, odnosno koliko bi vrijedila gradnja istog tupa da se danas gradi, kako je to pojasnio vještak građevinske struke na glavnoj raspravi održanoj dana 06.02.2024 godine. Vještak je također pojasnio da se novčanim iznosom od 119.560,00 KM, prema sadašnjim cijenama, može napraviti takav građevinski objekat ili kupiti odgovarajući stan i odgovarajuća garaža. Na upit prvotuženog, vještak se izjasnio da je po njegovom mišljenju sadašnja vrijednost objekta 0, jer objekat nije upotrebljiv za stanovanje. Kod ovakvog činjeničnog stanja, kada se objekat nalazi u zoni aktivnog klizišta, kada nije upotrebljiv za stanovanje, onda je jedino bilo i moguće dosuditi građevinsku vrijednost objekta, u smislu odredbe člana 185 stav 3. ZOO-a, jer uspostavljanje ranijeg stanja nije moguće, pa je obaveza tuženih da tužitelju nadoknade novčanu protuvrijednost. U konkretnom slučaju nije osnovano dosuditi tržišnu vrijednost objekta, kako to pogrešno tuženi i umješac navode, jer objekat, čija je sadašnja vrijednost 0, nije upotrebljiv za stanovanje, ne može biti ni tržišno konkurentan, niti takav objekat može imati bilo kakvu tržišnu vrijednost, niti bi se eventualnom isplatom tržišne vrijednosti tužitelju nadoknadila šteta jer je predmetna nekretnina bila njegov dom u kojem je stanovao sa porodicom i jedina moguća novčana satisfakcija bi bila isplata građevinske vrijednosti objekta. Pozivanje žalitelja (prvotuženi) na nalaz vještaka Stanka Bagarića od 13.07.2016. godine, nije osnovano, a to iz razloga što navedeni nalaz predstavlja zatečeno stanje sasvim druge nekretnine tj. nekretnine označene kao k.č. br. 1312, po nazivu DO, Oranica/Njiva 6. klase površine 404 m², Kuća i zgrada površine 265 m² i Dvorište površine 500 m², ukupne površine 1169 m², vlasništvo D. (I.) M..

Nije osnovan ni, u toku prvostepenog postupak istaknut, a u žalbi ponovljen prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotuženog Euro-Asfalt d.o.o. Sarajevo. Za svoje razloge, zbog kojih je prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotuženog ocijenio neosnovanim, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude, strana 9. pasus 7. i strana 10. pasus 1., dao valjano obrazloženje koje, kao odgovarajuće, prihvati i drugostepeni sud te se žalitelj (drugotuženi) upućuje na ovaj dio obrazloženja prvostepene presude.

Ostali žalbeni navodi za ishod spornog odnosa i ovog žalbenog postupka nisu od značaja, radi čega ih drugostepeni sud, shodno odredbi člana 231. Zakona o parničnom postupku, nije posebno ni cijenio.

Dakle, žalbeni razlozi, iz kojih tuženi i umješac na strani drugotuženog pobijaju prvostepenu presudu, nisu ostvareni, jer je prvostepeni sud odlučno činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdio i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, a nisu ostvareni ni razlozi na koje drugostepeni sud, shodno odredbi iz člana 221. Zakona o parničnom postupku, pazi po službenoj dužnosti.

Na osnovu svega iznesenog, odlučeno je kao u stavu prvom izreke ove presude, primjenom odredbe iz člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 1.538,55 KM, odbijen je iz razloga što ova procesna radnja nije bila potrebna radi vođenja ove parnice, pa je primjenom članova 387. stav 1. i 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku odlučeno kao u stavu drugom izreke ove presude.

Predsjednica vijeća
Nedeljka Mađar-Ramljak